

JEG HADDE TENKT –

Jeg hadde sett dig lenge, der du kom
for alltid vet jeg det når du er nær –
og hadde tenkt å hilse lett og koldt,
fordi jeg ennå har dig altfor kjær.
Slik vilde jeg forsvare mig med kulde
og også verge dig på samme vis,
så alle våre nye drømme skulde
som sene blomster visne inn i is.

Jeg hadde tenkt ... Men da du stanset
med dette hemmelige gode blikk
og dette fjerne smil, jeg vet så meget om –
da skjønte jeg at planen ikke gikk.
Jeg tok din hånd og følte fra dens flate
et varsomt strøk, det lille kjærtegn, vi
bestandig brukte i en folksom gate
den gang da ennå intet var forbi.

Rudolf Nilsen